

[Poulsgaard]

kan vi udvide, som andre virksomheder gør. Her bygger man hus og det hele både i København og i Odense. Man ansætter alle disse folk og sender så en regning til os. Jeg ved godt, at man sender regningen til Danmarks Radio i første omgang, man vil have pengene fra Danmarks Radio, men Danmarks Radio er jo befolkningen, og det er licensbetalerne, der i sidste omgang kommer til at betale.

Vi ser alle dem, der har begyndt med lokalradio. Nu har vi 200 lokalradioer i dette land efterhånden, og nogle af dem kommer jo rendende ind til Folketinget for at få en pose penge. 20 mio. kr. vil de have til at starte med, og der var straks folketingsmænd, der var parat til at give dem de 20 mio. kr. Jamen hvad i himlens navn rager det os, at disse mennesker starter lokalradioer? Det er da et glimrende initiativ, og lad dem da få lov til at tjene nogle reklamekroner, men kan de ikke klare sig, skal de bare ikke komme rendende herind for at få penge.

Selvfølger alle disse nærradioer ikke gå. Der er overhovedet ikke basis for dem, men det er sjovt at lege med medierne, og når bare man kalder det kultur, skal Folketinget såmænd nok betale regningen.

Man har selvfølgelig også nogle gode forgrundsfigurer i Danmarks Radio, og hvis der er nogen, der har været med til at ødelægge dette land, er det Danmarks Radio. Hr. Jimmy Stahr nikker bekræftende. Nu er der nok nogle, der vil sige: Hvad har det, jeg siger nu, med kultur at gøre? All right, det kan vi diskutere. Men det er jo fuldstændig rigtigt, som hr. Ove Munch, der jo er direktør i Industrirådet, skrev i Jyllands-Posten den 7. januar: »Danmark på vej mod kollektivt økonomisk selvmord.«

Men hvorfor er vi på vej mod dette kollektive økonomiske selvmord i Danmark? Det er på grund af Danmarks Radio . . .

Formanden:

Tiden er udløbet.

Poulsgaard (FP):

Jeg har noget, jeg skal have sagt om Danmarks Radio, men det vender jeg så tilbage til i næste omgang.

(Kort bemærkning).

Bernhard Baunsgaard (RV):

Det er en kort bemærkning i anledning af noget, som kulturministeren sagde. Kulturministeren fastslog, at biblioteker var kommunale anliggender, men det er de jo ikke i den forstand, at der over bloktilskuddene gives 300-400 mio. kr. i statstilskud, og det har jo også betydning for, hvor meget vi ofrer af statsbudgettet på kulturområdet, for så bliver det ikke, som ministeren sagde 0,9 pct., men snarere en smule over 1 pct., måske 1,1 pct. Det var bare den bemærkning.

Birte Weiss (S):

I Socialdemokratiet synes vi for så vidt ikke, der er grund til at bruge særlig mange ord på Fremskridtspartiets forespørgsel, for det, vi oplever her, er den årligt tilbageværende demonstration af, at Fremskridtspartiet med djævlens vold og - det må man ikke sige, siger formanden, men lad mig så sige, at Fremskridtspartiet så forfærdelig gerne vil have førsteprisen for uartikuleret småtskårenhed, og det vil det på trods af, at udviklingen går i en anden retning. Her vil det fastholde stemningen fra de glade Rindaldag, da man kunne komme på forsiden ved at råbe nassekarl efter en hårdt arbejdende kunstner.

Alligevel er der for os, som gerne vil give kulturen en mere central placering i det politiske liv, på sin vis grund til at takke Fremskridtspartiet for dets 15-årige indsats. Der er for mig at se ikke nogen tvivl om, at den livsfjendskhed, vi kan også kalde det jantenid, som bærer Fremskridtspartiets kultursyn, har været med til at overbevise mange tvivlere om, at det ikke blot er nødvendigt at fastholde, men også at udbygge det statslige og i det hele taget det offentlige engagement i kulturen, og i de 15 år, Fremskridtspartiet har gjort sin indsats på dette område, viser meningsmålingerne en kurve, der går stejlt opad med hensyn til tilslutningen til, at staten, kommunerne og amterne skal ofre penge på kunst og kultur.

Som kulturministeren nævnte, er der nu 72 pct., som mener, at man enten skal udbygge eller bevare den kulturstøtte, der er, og så må man vel nok sige til lykke til Fremskridtspartiet for resultaterne af den indsats, det er lykkedes det at gøre på dette område. Der er i hvert fald en masse tvivlere, der ikke vil købe Fremskridtspartiets livssyn og kultursyn, og det er det, der betyder, at vi skal til at glæde os over, at det går i den rigtige retning.